

Karácsonyi Üzenet

A Szabadszállási Református Egyházközség kiadványa

2021 – 2. évfolyam, 4. szám

Ajánló

Karácsonyi gondolatok.....	2
Énekeljünk!; Jézus Krisztus levele.....	3
Isten ajándéka.....	4
Újulatok meg lelketekben!.....	5
Beszámoló a 2021. egyházi évről.....	6
Békesség!; Örök élet vasárnapja.....	7
Emlékezzünk Dóry Józsefnek!.....	9
Idősek napja gyülekezetünkben.....	10
Áhítat az Alapszolgáltatás klubjában.....	10
Jó, ha tudjuk!.....	11
90 évesek köszöntése; Múltunk titkai.....	12
100 éve született Dr. Kálmán Lajos.....	14
Karácsonyi ima.....	15
100 éves a Magyar Vöröskereszt.....	16
Böjte Csaba karácsonyi gondolatai.....	16
Csokorba kötött emlékek.....	17
„Az én templomom” rajzpályázat.....	18
Gyermekoldal.....	19
Anyakönyvi hírek; It-ek rendje.....	20

A Szabadszállási Református
Egyházközség Presbitériumának
nevében áldott, békés karácsonyt
és boldog 2022. esztendőt
kívánunk minden
kedves olvasónknak:

Pálincásné Balogi Beáta és
Pálincás Gyula lelkipásztorok,
Holczmann Mihály gondnok.

Karácsonyi gondolatok

„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.” (Fil 2,14-15) „Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.” (Máté 2,10)

Nagyon szeretünk gyönyörködni a csillagos égboltban. Ha elérkezik augusztus közepe, a csillaghullás ideje, a gyerekekkel kitelepszünk az udvarra egy plédre, és számoljuk, hogy hány hullócsillagot látunk. Milyen nagy szerencsénk van nekünk itt a Kiskunságban, hogy nálunk a csillagok mindennél szebben ragyognak. Itt nincs fényszennyezés, mint a nagyvárosokban, ahol a város sok-sok éjszakai fénye miatt nem látszik tisztán a csillagos égbolt.

Pál apostol a filippi gyülekezetnek írott levelében a csillagokat állítja példaként a filippi hívek elé. A Filippi gyülekezetet maga Pál apostol alapította úgy 50 körül. Ez a város a mai Görögország északi részén található, ami nagyon gazdag kereskedőváros volt, római gyarmat, Makedónia fővárosa. Pál nagyon szerette a filippi gyülekezetet, nagyon jól érezte magát közöttük, bensőséges, szinte már baráti kapcsolat alakult ki közte és a gyülekezettárgyak között. Pál a római fogságából írja ezt a levelet a filippieknek, mert a gyülekezet adományt küldött neki a börtönbe, és most megköszöni nekik a szeretetüket, a figyelmességüket. Ugyanakkor arra biztatja őket, hogy Krisztus követőiként állják meg a helyüket a pogányok között.

Ahogy Pál fogalmaz *„elfajult és elfordult nemzedék”* között élnek a gyülekezet tagjai, akik kisebbségben éltek egy többnyire nem keresztyén városban. A pogányok között nem volt magától értetődő keresztyénnek lenni. Ezért Pál apostol a csillagokat állítja példaként a filippi hívők elé: *„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.”* (Fil 2,14-15)

A református templomok tornyának tetején lévő csillag arra emlékeztet, hogy a napkeleti bölcsek egy csillag fényét követve találtak oda Jézushoz. A mai igénk pedig arra biztat, hogy mi magunk legyünk csillagokká. Mi jelent ez?

A csillagok egy kicsit világítanak a sötét éjszakában, közel sem olyan fénnel, mint a Nap, mégsem mondják, hogy ilyen sötétségben nincs értelme fényt adni. De ennél is fontosabb, hogy a csillagokhoz igazodni lehet. Amikor még nem voltak navigációs műszerek, a hajósok a csillagok állása alapján tájékozódtak, hogy merre kell menniük.

Isten akarata Pál szerint az, hogy minden hívő ember egy ilyen útmutató csillag legyen. Ezen a világon nagyon nagy sötétség van. Az emberek fejében, szívében sok az indulat, a szeretetlenség. Éppen ezért az önzés, a gyűlölet, a durvaság, az erőszak és gonoszság világában Isten gyermekeinek mutatniuk kell a Jézus Krisztushoz vezető utat, és azt, hogy másképpen is lehet élni.

De hogy lehetséges ez? Úgy, hogy a sötétségben csillaggá kell lennünk, hogy felragyogjon egy kis fény általunk. Pál szerint éppen ez a hívő emberek feladata. Az életünkkel, a magatartásunkkal, a szavainkkal világítsunk, mutassuk az utat Isten felé mindazoknak, akik még csak keresik őt.

Azt mondja Jézus a János evangéliumában: *„Én vagyok a világ világossága”* (Jn 8,12), a Hegyi Beszédben pedig ezt olvassuk: *„Ti vagytok a világ világossága”* (Mt

5,14). Krisztus fénye beragyogja a mi életünket, hogy mi is tudjunk világítani, utat mutatni a sötétben. Tőle fényt kapunk, ami erőt ad ahhoz, hogy mi magunk is világítsunk.

Neked is voltak és hiszem, hogy vannak is, ilyen világító csillagok az életedben. Akik valamikor régen kézen fogtak, és fényükkel elvezettek téged a templomba, megtanítottak arra, hogy hogyan kulcsold imára a kezéd. Megértették veled, hogy Istenhez mindig lehet, szabad és kell is imádkozni, belé kapaszkodhatsz minden körülmények között, bármit hoz is az élet. Lehet, hogy ezek a csillagok ma már nem világítanak, de betöltötték küldetésüket, mert téged elvezettek Istenhez. Te tudod, hogy kik voltak csillagok a te életedben, hogy kik világítottak fáradhatatlanul, azért, hogy te odatalálj az igazi világossághoz. Emlékezz csak vissza azokra a kedves arcokra, akik téged csillagként vezéráltak a hit útján, akik imádkoztak érted, akik a kezébe adták a Bibliát, akik énekeket, imádságokat, bibliai történeteket tanítottak neked!

Most rajtad a sor, hogy csillag legyél! Mersz csillagként világítani? Vállalod a hited, a reformátusságod a családban, a munkahelyen, a környezetedben, vagy bármely hitetlen környezetben? Minden hívő ember Krisztus fényét tükrözi vissza, és erre a fényre figyelnek az emberek. Nagy szükség van erre ma is, ugyanúgy, mint volt Pál apostol idejében, Filippi városában. Ezért biztat bennünket is Pál, hogy ebben a nagy sötétségben, amikor olyan nagy az istentelenség és az embertelenség, az erkölcsi és hitbeli sötétség, merjünk és akarjunk világítani, az életünkkel bizonyosságot tenni a hitünkről.

Merjük felvállalni, hogy mi református keresztyének vagyunk. Nekünk szabad nem káromkodni, szabad a másikat nem bántani, nem átkozódni, nem gyűlölködni, ugyanakkor szabad egymást szeretni, megbecsülni, szabad vigasztalni, segíteni.

Pál arra buzdít, hogy ne félj kisebbség lenni, ne félj csillagként világítani. Hadd beszéljen Krisztusról az egész életünk! Világítsunk a családban, hogy fényünkre felfigyeljenek mások is.

Kedves testvéreim! Hamarosan elérkezik a karácsony ünnepe. Meggyújtjuk mind a négy gyertyát az adventi koszorúkon. Néhány kicsiny gyertya fénye az egész szobát be tudja világítani. Ugyanígy a te életed és az én életem is lehet csillag és fény, amely világosságot gyűjt a sötétségben.

A világ azt üzeni, ezzel bombáznak bennünket a reklámok, hogy akkor lesz szép a karácsonyod, ha vásárolsz, ha minél drágább ajándékokat teszel a fa alá, ha minél gazdagabban díszíted fel és világítod ki az otthonodat, és még sorolhatnánk. Ezzel szemben a mai igénk által az Úristen arra tanít bennünket szeretettel, hogy lássuk meg a 2000 évvel ezelőtt Betlehemben megszületett Jézus Krisztus csillagát a sok más fény között, találjunk Őhozzá, és engedjük, hogy Ő legyen a mi világosságunk, aki utat mutat nekünk ebben a sötét világban.

Ha Krisztustól fényt kaptál, légy te magad is csillag, vezesd a körülötted élőket, a szeretteidet, gyermekeidet, unokáidat Krisztushoz, tanítsd őket a szeretetre, a jóra, a szépre, a Krisztus követésére csillag-életteddel! Ebben segítsen meg bennünket a mindenható Isten! Ámen.

Pálinkásné Balogi Beáta ref. lp.

Énekeljünk!

Új református énekeskönyvünk 411. dicséretének dallama egy gyönyörű 16-17. századi francia karácsonyi

2. Hideg jászol szalmáján / Égi gyermek alszik,
Körülötte szállásán / Halk ének hangja hangzik:
Imádják a pásztorok, / Tiszta szívű jámborok.
Örvendeznek, hálát zengnek / Az Úr nagy jóvoltáért,
Egyszülött Fiáért.
3. Csillag támad Keleten, / Látják gazdag bölcsek.
Útra kelnek serényen, / És velük drága kincsek.
Meglelik a Gyermekeket, / Kit a csillag hirdetett;
Imádattal, ajándékkal / Előtte térdre hullnak,
S hódolnak mint Úrnak.
4. Menjünk mi is jászlához / Örvendező szívvel,
Boruljunk le lábához / Mély hódolattal, hittel!
Isten ő és Megváltó, / Atyánál közbenjáró.
Nem félelmes: nyájas, kedves. / Mint kisgyermek jött
hozzánk,
Biztatón mosolyg ránk.
5. Karácsonynak ünnepén / Hangozzék víg ének!
Mindenütt a földtekén / Ezt zengjék ifjak, vénék:
Dicsőség az Istennek, / Békesség az embernek!
Az éj elmúlt, a fény kigyúlt, / Az Isten gyermekké lett,
Nála az üdv s élet!

összejövelekedek érdeklík, és alig néhányan emlékeznek rám. Pedig én annyira szeretném, ha ezen a karácsonyon beengednének engem az életükbe! Nagyon szeretném, ha felismernék a tényt, hogy több mint 2000 évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy az életemet adjam értük, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

Még valamit szeretnék megosztani veletek, különösen arra való tekintettel, hogy jó néhányan tudjátok az ünnep igazi értelmét. Hamarosan lesz egy saját ünnepségem, egy látványos, hatalmas összejövetel, amit soha senki még elképzelni sem volt képes. Most még dolgozom rajta. Ma küldöm ki a meghívókat - egyet személyesen: neked!

Tudni szeretném, szándékozol-e részt venni, és foglalhatok-e egy helyet a számodra. Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe – merthogy csak azok jelenhetnek meg az ünnepségen, akiknek nevei ott szerepelnek. Akik nem válaszolnak a meghívásra, azok kívül maradnak. Légy felkészült, mert amikor minden kész, te is részese lehetsz az én csodálatos ünnepségemnek. Hamarosan látjuk egymást!

(Ismeretlen szerző tollából – Közreadta: Szűcsné Kovács Zita)

Jézus Krisztus levele

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeztek, és úgy tűnik, ez idén is így lesz. Nagyon sok ember vásárol sokat, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és tv-műsor, hirdetések, reklámok, és a világ minden pontján arról beszélnek, hogy születésnapom egyre közeledik. Igazán nagyon jó érzés tudni, hogy legalább egyszer az évben sok ember gondol rám.

Amint tudjátok, születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Az első időkben még úgy tűnt, hogy az emberek értették, és hálásak voltak mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az okát az ünneplésnek. Mindenhol összejönnek az emberek, családok, barátok, és nagyon kellemesen érzik magukat, de valójában nem tudják, nem értik, és nem is keresik a valódi jelentőségét az ünnepnek. Emlékszem az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt izletes ételekkel, gyümölcsökkel, édességekkel. Tökéletesen díszített helyiségekben sok-sok gyönyörűen becsomagolt ajándék várta gazdáját.

De tudjátok mi történt? Engem meg sem hívtak! Pedig én voltam az ünnepség díszvendége – mégsem küldtek meghívót. Miattam volt az egész összejövetel, a sok dísz és minden egyéb, és amikor maga az ünneplés elkezdődött, én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót... Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni. Habár az igazság az, hogy mindez nem lepett meg, hiszen az elmúlt néhány évben, sokan bezárták előttem az ajtót. Mivel pedig nem hívtak meg, hát úgy döntöttem, hogy titokban megyek be, minden zaj nélkül, és csendesesen megállok az egyik sarokban. Mindenki nagyon jól érezte magát, ittak, ettek, beszélgettek, vicceltek, nevettek, és hatalmas jókedvük volt. Aztán az emberek körül álltak a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitártam a karomat, de engem nem ölelt át senki. Aztán nagy várakozással elkezdtek osztogatni, és csomagolni az ajándékokat. Végül minden elkelt, és néztem, vajon nekem van-e valami... De nem, én nem kaptam semmit.

Te hogyan éreznéd magad, ha a születésnapodon mindenki kapna ajándékot, csak éppen te nem? De megértettem, hogy nemkívánatos személy vagyok saját születésnapom emlékünnepe, és csöndesen elhagytam a helyiséget. És tudjátok, ez minden évben rosszabb és rosszabb. Az embereket csak az étel, ital, ajándékok,

Szeretettel: Jézus Krisztus.

**Gémes Adrienne zongoraművész
és Pappné Gyalus Erika csellóművész zenei szolgálata**

Pappné Gyalus Erika gordonkán és Gémes Adrienn zongorán Fabricius C-moll balladáját játszotta. A cselló széles ívű, gazdag zeneiséggel megszólaltatott dallamát lendületesen segítette a zongorakíséret.

A magdeburgi protestáns lelkészcsaládból származó barokk zeneszerző, Telemann szonátája különleges hangzással ajándékozta meg a hallgatóságot. A csembalón és gordonkán felcsendülő mű 2. és 3. tételében szépen, átélten formálódott meg előttünk a lassú és a gyors tempó zenei kontrasztja.

A zenés áhítaton közösen megszólaltatott gyülekezeti énekeket is ünnepivé tette a koncert hangszerei által adott, különleges kíséret. A cselló szinte emberi hangon vezette a dicséretes éneklést.

Kálvin János szerint a zene imádság, az ének egyfajta bizonyágtétel. A zene a gyülekezet építésében is lényeges, hat az érzelmekre, az értelemre is. A reformátorok a zenét a Szentlélek eszközeként tekintették. Ezen az ünnepi gyülekezeti együttlétben minden jelenlévő megtapasztalhatta ennek az igazságát. Ahogy Kodály mondta: „Legyen a zene mindenkié!” Eljünk minél többen az ilyen lelket gazdagító lehetőségekkel!

Törökné Novadovszki Nelli

Pilinszky János: Hitünk titkairól

(részlet)

„Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőteljesebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk. Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől, szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenvtelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.”

„Újuljatok meg lelketekben...” (Ef 4,23)

2021. október 21-23. között gyülekezetünk az új borért való hálaadás és a reformáció ünnepére készülve evangelizációs esteket tartott a gyülekezeti teremben. Minden este szép számmal megjelenő gyülekezetünk nagy örömmel és szeretettel fogadta a meghívott lelkészeket.

Az első estén az Érsekcsanádrol érkező Nagytiszteletű Hotorán Gábor János hirdette köztünk az ígét, aki már néhány évvel ezelőtt is nagy hatással volt ránk.

A következő estén Nagytiszteletű Ferenczy József lajosmizsei lelkész érkezett közénk, mely külön öröm számunkra, hiszen gyermekora óta nagy kötődéssel van a gyülekezetünk felé.

Utolsó esténken az újonnan beiktatott izsáki lelkésztől, Nagytiszteletű Pethő Dénestől hallhattuk az ígét, akit az izsáki hívek is szép számmal elkísértek erre az alkalomra, ezzel mellyel erősítve a két gyülekezet kapcsolatát.

A már egyre hűvösebbé váló estéken lelkeket melengető, megújító és felemelő igék hangoztak el, melyek erősítették az Istenhez fűződő kapcsolatunkat. Ezeken az estéken gyülekezetünk lelképásztora az új énekeskönyvből válogatva több dicséretet ismertettek meg velünk, melyeket jó érzés volt együtt énekelni, ezzel magasztalva a mennyei Atyát.

Az áldott lelki alkalmakat vasárnap az újbóri úrvacsorás hálaadó istentisztelet zárta a református templomban.

Hajdú István presbiter

V. Thilo:

Bezörget mindenütt!

(Ford.: Túrmezei Erzsébet)

Most készítsd, Isten népe,
a szívedet elő!

A bűnösöknek üdve,
az Isten hőse jó,
Kit irgalomból küld,
mint rég ígérte néked,
mert Ő a fény, az élet!
Bezörget mindenütt!

Hogy elkészüljön útja,
jöjj, építsd örömet!
Ha vársz az égi Úrra,
mit gyűlöl, messze vedd!
Mi egyenetlen itt,
hegy és halom ledőljön!
A völgy, amerre Ő jön,
felemelkedjék mind!

Ó, engem szegényt, Jézus,
Te nagy kegyelmeddel,
e szent napokban, kérlek,
jöjj, magad készíts el!
Végyszállást énbennem!
A szívem legyen jászlad!
És mindörökké áldlak
víg hálaénekekben.

Babits Mihály: Karácsonyi ének

Miért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikákra.
Zenghetnél, lenghetnél, angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán, mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párja, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyúlt...

Becsésnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyűjts pici gyertyát, sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

(Közreadta: Török László Dafti)

Ima

Uram, köszönöm Neked az életem, köszönöm a szeretteimet,
a földi vándotársaimat! Köszönöm a sikereket és a sok nyomorúságot
is, amelyeken átvezetve tanítottál és tanítasz engem!

Tudom, Uram, azt szeretnéd,
hogy a Te parancsolataid szerint éljek, én mégis gyakorta elbukom.

Bocsáss meg ezekért nekem, és kérlek, segíts!

Adj, Uram, nekem tiszta szemet, hogy mindig megláthassalak,
értő fület, hogy a Te hangodat hallhassam! Ujítsd meg kérlek a
szívemet, hogy mindig érző lehessen, és Te maradj mindvégig az
életem Ura! Segíts, Jézus, mert sokszor bátortalan vagyok, és az erőm
az életemhez, a feladataimhoz kevés.

Te látod, Istenem azt is, hogy nincs semmi érdemem, amellyel előttem
magamtól megállhatnék. Szeretlek, Uram! Neked akarok
engedelmeskedni! Add, hogy a Te szolgád lehessenek és maradhassak!

Egészen a Tiéd és mindörökkön örökké! Ámen.

(A verset és az imát közreadta: Kovács Zoltánné)

Beszámoló a Gyülekezetünk 2021-es egyházi évéről

Kedves Testvérek!

Egyházközségünk 2021. november 21-én, az örök élet vasárnapján zárta az egyházi évet, amely alkalomból szeretném röviden tájékoztatni a gyülekezetünk tagjait a mögöttünk lévő év fontosabb eseményeiről és a gazdasági helyzetéről.

Sajnos a pandémia miatt nem a megszokottak szerint kezdődött az egyházi évünk, így az év elején elmaradtak az

istentiszteleti alkalmak, a tavaszi evangelizáció és sok más egyházi esemény is.

Ezért ebben az időszakban lelkipásztoraink nyomtatott igei üzenetekkel és a közösségi oldalra feltöltött zenés áhítatokkal szolgáltak a gyülekezetünk tagjainak, az időszakos kiadványú gyülekezeti újságban pedig az ünnepi alkalmakhoz kötődő aktualításokról kaptunk tájékoztatást és lelki táplálékot. Hálásan köszönjük lelkipásztoraink áldásos munkálkodását!

Húsvétkor a Duna TV-ben közvetített istentiszteleti alkalom által vettünk részt otthonainkban a Kárpát-medencére kiterjedő közös imádságban, és az úrvacsorai jegyek vételében. Nagyon nehéz volt ez az időszak, hiányoztak az igehirdetések, a személyes találkozások a templomban, hiányzott a közös imádság ereje és öröme a gyülekezet közösségében.

De Istennek hála, május első vasárnapján már a templomban tarthattuk meg az istentiszteletet és ezen az ünnepi alkalmon a lelkipásztoraink és a hittanos gyermekek közös szolgálattal köszöntötték az édesanyákat és a nagymamákat. Ettől kezdve az előírt védekezési szabályok betartásával ismét a templomban tarthattuk és tarthatjuk az istentiszteleti alkalmakat. Pünkösdkor szép rendben megtartottuk a konfirmációt (14 gyermek konfirmált), valamint az 50 és az 51 éve konfirmáltak köszöntését, amely áldott, szép alkalom volt.

Június elején a gyülekezeti kirándulás alkalmával, egy busznyi közösséggel szép napot töltöttünk el a Kis-Balaton térségében, ahonnan sok szép élménnyel, testi-lelki feltöltekéssel érkezünk haza. Június közepén a tanévzáró istentisztelet után megtartottuk a hagyományos családi vasárnapot a parókia udvarán sok-sok játékkal és egy közös ebéd elfogyasztásával. Június végén ötnapos „napközis hittantábort” tartottunk több mint 40 hittanos gyermeknek a gyülekezeti teremben és a parókia udvarán. A napközis hittantábor költségeit (meleg ebéd, uzsonna és a kiskőrösi fürdőbe való kirándulás) a Magyar Kormány Egyházi és Közösségi célú pályázatán elnyer 400.000 Ft támogatásából, valamint gyülekezeti tagjaink felajánlásaiból finanszíroztuk, így a szülőknek csak egy jelképes összeget kellett fizetni a táborozásért. Az Egyházmegye által szervezett balatonfenyvesi 5 napos hittantáborban a lelkipásztoraink vezetésével, több mint 20 hittanos gyermek vett részt, mely tábor önköltséges volt a résztvevő hittanos gyermekeknek.

Augusztus végén hálaadó istentiszteleten köszöntöttük a jubiláló házaspárokat. Szeptember elején megtartottuk a tanévnyitó istentiszteletet közel száz hittanos gyermeknek, és szeptemberben elkezdődött a 8. osztályosok felkészítése a konfirmációra.

Nagy öröm volt a gyülekezetnek, hogy a pandémia miatt elmaradt lelkészbeiktatást szeptember 11-én, szombaton délután megtarthatuk - főtiszteletű Balog Zoltán püspök úr ige hirdetésével, Bán Béla esperes úr beiktató szolgálatával, 35 lelkipásztor áldásmondásával és más világi vendégek köszöntésével.

Októberben három egymást követő estén őszi evangelizációs alkalmat tartottunk, vendég igehirdető lelkipásztorok szolgálatával, amely alkalmakon szép számmal vettek részt a gyülekezetünk tagjai.

Az egyházi év végén, november 21-én, az örök élet vasárnapi istentiszteleten emlékeztünk meg az ebben az évben elhunyt gyülekezeti tagjainkról, mely alkalmon sajnálatos módon az elhunytak hozzátartozói csak kevés számban voltak jelen. A megemlékezésen a lelkipásztoraink vigasztaló igehirdetése mellett az újjáalakult énekkar is szolgált néhány Istent dicsőítő szép énekekkel.

Az egyházi év végén örömmel számolhatok be arról, hogy a pandémia utáni időszakban nagyon sok szép gyülekezeti alkalom volt az egyházi évben: istentiszteletek a szokott rend szerint vasárnapokon és ünnepnapokon, úrvacsorás istentiszteletek a református liturgia szerint, bibliaórák heti rendszerességgel, hitoktatás az oktatási rend szerint. Baba-mama klub, a Csillag Varrókör és ősztől az énekkari próbák hetente, ifjúsági alkalmak időszakosan. A fentiekben említett ünnepi istentiszteletek ékes igehirdetésekkel, szép énekekkel, 35 gyermek keresztelésével, 10 ifjúpár házasságkötésének megáldásával lettek megtartva. Sajnos közel 40 alkalommal kellett megállni a ravatal mellett igei búcsúztatás alkalmával.

Mindezt a sok alkalomért és szolgálatért a Presbitérium a háláját és köszönetét fejezi ki a lelkipásztorainknak, hogy az elmúlt egyházi évben szép rendben vezették a gyülekezetet! Isten gazdag áldását kérjük életükre, családjuk életére és a további gyümölcsöző szolgálatukra itt, az új otthonukban, a Szabadszállási Református Gyülekezetben!

Az Egyházközség gazdasági helyzetéről röviden:

Az Egyházközség az elmúlt egyházi évben is „önfenntartó gyülekezetként” működött. Ez azt jelenti, hogy kiadásait: templom, a parókia és a gyülekezeti terem rezsiköltségeit, a lelkipásztoraink javadalmazását, 1 fő egyházi alkalmazottunk munkabérét a közel 700 gyülekezeti tag által befizetett egyházfenntartói járulékokból, az adományokból, a perselypénzekből és egyéb bevételekből fizette ki.

A fenti bevételekből – külső támogatás nélkül finanszíroztuk augusztusban az óparókia belső felújítását, festését közel 700.000 Ft költséggel. Az épület közösségi célokat szolgál: Baba-Mama Klub, Csillag Varrókör, gyermekistentiszteletek megtartása, szeretetvendégségek előkészítése stb.

A Presbitérium nevében hálás szívvel szeretném megköszönni minden gyülekezeti tagunknak, hogy az elmúlt egyházi évben a fenntartói járulékok befizetésével, a perselypénzzel és más adományaikkal, támogatták és segítették az Egyházközség kiadásait! HALÁSAN KÖSZÖNJÜK!

Mindennek köszönhetően adóssága nincs a gyülekezetnek, minden kifizetendő kötelezettségének eleget tett és eleget tud tenni az év végéig is.

A 2022-es egyházi év felújítási tervei:

2021 tavaszán az Egyházközség 14,5 M Ft támogatást nyert a templomtető felújítására a Magyar Kormány Egyházi Ingatlanok Felújítására kiírt pályázatán. Ennek a programnak köszönhetően 1400 templom felújítására kerül sor Magyarországon, ennek részeként a szabadszállási református templom is, és még további 400 templom felújítása valósul meg ebben a programban - határon túli magyarok lakta településeken is. Köszönjük a Magyar Kormány támogatását!

A templomtető felújítására (teljes tetőfelület javítására és festésére) a 2022. év első felében kerül sor. A munkálatokra kért árajánlatok alapján, az elnyert támogatás jelentős mértékben fedezi a felújítás költségét, azonban az áremelkedések miatt az gyülekezetnek is pótolni kell a hiányzó összeget, amelyhez szeretettel és köszönettel fogadunk el adományokat.

Továbbá a közelmúltban, ismét benyújtottunk egy pályázatot a Magyar Kormány Egyházi és Községi célú támogatásra a jövő évi hittanos gyermekek és családok közösségi táborozásra. Az elnyerhető támogatás összege ismét 400.000 Ft lesz. Imádsággal és reménységgel várjuk a beadott pályázatunk kedvező elbírálását.

Mindezek után a rövid beszámolóm végén, szeretettel kérem a gyülekezetünk tagjait, hogy 2022-ben is vegyenek részt a gyülekezeti alkalmakon és támogassák az egyházközségünket, azért hogy a szükséges kiadásait teljesíteni tudja.

Ehhez kérem Isten gazdag áldását minden gyülekezeti tagunkra és a családjaik életére! Végezetül mindenkinek áldott karácsonyi ünnepeket és áldásokban, békességben gazdag boldog új évet kívánok sok szeretettel:

Holczmann Mihály gondnok

Ürögdi Ferenc:
Adventi csendben

*Advent! Csend van.
Nincs hang, csak lélek-beszéd.
Adventi csendben
lehullok Uram, eléd.*

*Adventi csendben
csak hitem kis mécsese ég.
Adventi csend van,
körülöttem mély a sötét.*

*Adventi csend van
készül-e, mondd, a szíved?
Adventi csendben
gyümölcsöt hoz-e hited?*

*Adventi csendben
szunnyadsz tán? Lámpád sem ég?
Adventi csend van,
ébredj, jön a remény!*

Áldott adventi csendet!

„Gyermekkoromban, mikor muzsikát hallgattam, előbb a szöveget kellett elfelejtenem, aztán a muzsikához fűződő indulat emlékeket és vágyakat: szomorúságot, életkedvet. Azt, amit beleképzeltem a muzsikába, aztán azt, amit a szerző képzelt bele.

És mikor mindez eltűnt és megszűnt, az a borzongó, furcsa érzésem volt, hogy valami maradt még mindezek mögött - a hangok kapkodó ugrálásában valami távoli, távoli erőfeszítés, nyugtalan dörömbölés, zongora és hegedű húrján és koponyám külső falán - mintha valaki kétségbeesett jeleket adna, sürgetne és figyelmeztetne, hogy mondani akar valamit, emlékeztetni akar valamire - mintha beszélne hozzám valaki, hozzám és nekem, ismeretlen nyelven, amit elfelejtettem...

Két dolgot most már biztosan tudok. Az egyik, hogy rajtam kívül van valahol ő, aki tud rólam, aki jobban tudja nálam, ki vagyok. A másik, hogy hiába keresem így - hatalmasabb ő nálam, csak ő találhat meg engem - vakon tapogatózva, ha mindketten keresgélünk, eltévesztjük egymást, elmegyünk egymás mellett.

Egyikünknek csendben kell maradni, - hadd legyen én az, a gyöngébb és fáradtabb. Várom kell és figyelnem - várnok és figyelnem türelemmel - és csak mikor közelemben érzem tapogató kezét, szabad immár suttognom halkan: itt vagyok, itt vagyok, itt vagyok, én vagyok az - lám, milyen egyszerű és világos lett minden, jaj, Istenem, én Istenem, én külön Istenem.”

(Karinthy: Isten)

Békesség

„Hát igen! Ez kellene, de nincs! Pedig az angyalok megígérték ott a betlehemi éjszakában, s azt is megmondták, hogy mi a feltétele.

Alighanem ebben lehet ennek a beteg világnak, s az emberek beteg életének a gennygóca. Mert világosan megmondatott, hogy a jóakarát gyümölcse a békesség. Az emberekhez való jóakaraté. Világos tehát, hogy a rosszakarat nem teremhet békességet, s ha ez a gyümölcs hiányzik az emberek s a népek életéből, akkor a jóakarát körül van a baj. S hogy itt baj van, ezt nem lehet letagadni.

A rosszakarat olyan, mint a poloska vagy a svábbogár. Ahova befészkezi magát, ott eluralkodik, s a szagán is érzik annak a lakásnak, ami otthonnak alig nevezhető. A rosszakaratnak ugyanolyan bűze van, mint ezeknek az undorító élősdieknek. Nem segít rajta a legdrágább francia parfüm s a legmézesebb mosoly sem.

A rosszakarat félelmetes gyilok. Halálra tudja vele kínozni egyik ember a másikat. Csak azt nem tudom, mire jó, kinek öröm a gonoszkodás. Nyilván – a Gonosznak -, mert a rosszakaratú ember sosem érzi jól magát, sosem nyugodt. Nem is beszélve arról, aki ellen a rosszakarat irányul. Az ember olyan csudálatosan van megalkotva, hogy a rosszakarat visszavágója: a lelkiismeret bosszút áll.

Milyen kár ezzel a rossz játékkal tölteni ezt a jobbra kapott életet. Mert, hogy ebből a poloskaszagú svábbogaras életből hogy tudja egy szemernyi jóakarát előhívni azt a szép, érdekes, gazdag, színes, játékos valamit, amit az Isten emberi életnek szánt. Milyen megdöbbentő az, hogy egy nyájas mosoly, egy jó szó, vagy csak egy kis odafigyelés hogy támasztja fel az életkedvet, a nevetést, a tréfát, amitől oldódnak a görcsök, szárnyra kapnak a szép gondolatok, szárba szökken a bizalom, s beleragyo a jeges homályos mélységekbe az ingyen világító, melegítő nap: a szeretet.

Ülök itt, ezen a sötét decemberi napon az íróasztalom mellett, s űzöm az eszemet azon, hogy milyen nyelven kellene írni, hogy ez a sok búvalbélelt ember megértse, hogy miért nincs békessége? Nem tud megbékélni önmagával, a sorsával, az emberekkel, mert nem tud megbékélni Istennel.

Nem tud? Nem akar! Rosszat akar magának is, másnak is, összes fonák gondolataival, mert az akarata lázad az Isten akarata ellen, amit a tyúkeszével nem képes megérteni. Mondja, mondja, szajkózza a Miatyánkban, hogy „legyen meg a te akaratom...”, de oda se figyel, és egyáltalán nem bízik abban, hogy az az akaratom jó, sőt az ő számára is az egyetlen jóakaratom.

Milyen csodálatosan változna az élet, az egyéni is, a közösségi is, milyen békesség születne a világban, s a szívekben, ha végre odafigyelnénk és elhinnénk, amit az angyalok hirdettek: „Békesség a jóakaratom embernek...”.

(Zsindelyné Tüdös Klára: Isten markában c. könyvéből)

Az énekkar első gyülekezeti szolgálata

Örök élet vasárnapja gyülekezetünkben

Egyházunkban az advent első vasárnapja előtti vasárnappal ér véget az egyházi év. Idén ez a nap november 21-e volt. Ekkor hagyományosan figyelmünk előterébe kerülnek azok a családok, akik az elmúlt egy esztendőben szerettük ravatala mellett álltak meg.

Az igehirdetés is a vigasztalásról, a Krisztusban kapott reménységről szólt. Az istentisztelet elején az újonnan megalakult énekkar adott szolgálatot.

Egyházi énekekkel adtak vigasztalást a gyászolóknak, emlékezőknek.

Örök élet vasárnapjára meghívtuk gyülekezetünkbe azokat a családokat, akiknek hozzátartozóját református szertartás szerint búcsúztattuk el. Az istentisztelet úrvacsorával zárult. Isten áldja meg az elhunytak emlékezetét, itt maradó szeretteiknek pedig adjon vigasztalást!

Süveges-Holczmann Andrea presbiter

**„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem,
ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.
Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25-26)**

Dóry József (1911-2002)

1938-tól pár éven keresztül katonáskodott. Utolsó éveit egy budapesti idősök otthonában töltötte, mivel rokonai nem vállalták a gondozását.

Pályafutása alatt sok magnókazettán és CD-lemezen jelentek meg dalai. 1994-ben az itteni református egyháznak egy 160 kilogrammos harangot adományozott. Ez a harang üti mind a mai napig a negyed órákat. A harang oldalán a következő mondat olvasható: „*Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” Pianóját ugyancsak a református egyháznak ajándékozta. Jelentős összeget, 7 millió forintot hagyott felekezetünknek azzal a rendelkezéssel, hogy azt az egyház csak templomfelújításra használhatja fel, amely így is történt.

Dóry József végakarataiban megszabta, hogy zenei műveinek jogdíja mindenkor a Szabadszállási Református Egyházközség tulajdona legyen. Az volt a kívánsága, hogy a korábban általa elkészíttetett gránit síremlék legyen végső nyughelye szülőhelyén. 2002. május 22-én halt meg. Nálunk temették el kellő tiszteletadás mellett 2002. május 29-én.

Dóry József életműve alapján több megbecsülést érdemelne úgy az országban, mint szülővárosa, Szabadszállás részéről. Legutóbb születésének 100. évfordulóján történt megemlékezés a helyi művelődési otthonban. A református parókián pedig emlékszoba várta az érdeklődőket.

Sajnos sírját ritkán takarják virágok. Életében pedig sokat gondoskodott arról, hogy embertársainak virágos kedvű élete, boldogsága legyen. Ne feledkezzünk meg róla!

Dóry József sírja a szabadszállási temetőben

Emlékezzünk Dóry József magyarnóta énekesre!

Dóry József 110 évvel ezelőtt, 1911. augusztus 12-én született Szabadszálláson. Ez vitathatatlan tény. Itt is keresztelték meg a református templomban. Szülei faiparosok voltak. Ő hatodik gyermekként jött napvilágra. Itt élt 14 éves koráig. Felnőttként több helyen megfordult az országban, majd mint énekes egész Európában, sőt, az egész világon. Különböző hivatalokban, mint takarékpénztári alkalmazott dolgozott, miközben nótáéneklésre fordította életének egy részét.

Összesen négy országos kitüntetést kapott. A legbüszkébb a Magyar Köztársaság Aranykoszorúval Ékesített Csillagrendjére volt, amelyet az akkori köztársasági elnök, Göncz Árpád adott át neki 1992-ben. Korábban, 1986-ban, Szabadszállás díszpolgárává fogadta. Gyakran szerepelt Szabadszálláson nótáénekes műsorokban. Ilyenkor felkereste itteni rokonait családi látogatásokon; Csaplár Jánosékat és Dóry Máriát, sőt, szülőszüreteken is részt vett.

Házasságban csupán egy évig élt, gyermeke nem volt.

**Dóry József gyülekezetünknek
ajándékozott zongorája**

Kovács Gyula, tiszteletbeli presbiter

Dóry József: Eljárok én a templomba

*Eljárok én a templomba, hogy addig is imádkozzak érted.
Hisz te talán nem is tudod, hogy téged sújt legjobban a vételked.
Mert akinek nincs Istene, embernek se számít.
Bármerre is visz az útja, nem vezet el az a boldogságig.*

*Ha majd te is megtanultad, hogy van Isten odafönn az égen.
Akkor gyere vissza hozzám, megbocsájtok az ő szent nevében.
:/Újra kezdjük az életet, elfelejték mindent.
Szeretlek majd újra téged, ha már te is szereted az Istent.:/*

Idősek napja gyülekezetünkben

2021. november 7-én tartotta a Református Egyházközség idős tagjainak köszöntését. Az istentisztelet a szokásos módon kezdődött: Pálincás Gyula lelkipásztor köszöntötte a megjelent híveket. Ezután Kis Ádám keresztelésére került sor. Hála a mi Istenünknek, mindig gyarapodik az egyház tagjainak száma az újabb és újabb keresztelőkkel. Bízunk abban, hogy ha majd felnőnek, ők is az egyház tagjai lesznek.

Ezt követően a hittanos gyermekekből néhányan szívhez szóló, szívet melengető énekekkel és versekkel köszöntötték az időseket. A két elhangzott ének a következő volt: „*Mindenek meghallják és jól megtanulják*”, valamint a „*Védelmezz Istenem, ügyemnek fogd pártját!*” Az éneklést természetesen a lelkipásztorok is segítették.

Az elhangzott versek pedig a következők voltak: *Túrmezei Erzsébet - A legnagyobb művészet*, továbbá *Óbecsey István - Szeressétek az öregeket*, valamint *Sarkady Sándor - Köszöntő öregek napjára*. Megvallom, rajtam kívül többen is töröltették a szemüket a meghatottságtól. Nagyon szépen szavalták el a gyerekek a verseket, dicséret illeti őket.

Majd ezután az igehirdetés következett az Ézsaiás 46,4 alapján. Meghatódva tapasztaltuk, hogy itt hangzott el: „*Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.*” Ezt a két mondagyönyörű ígét kis könyvjelzőre írták kidíszítve, s az idősek napja emlékére megkaptuk ajándékba a bejáratnál.

Gyermekek idősek napi köszöntője a templomban

Az igehirdetés, a közös ima, éneklés és az áldás után a lelkipásztorok szóban is meghívták a jelenlevő időseket szeretet vendéglátásra, amely a gyülekezeti teremben zajlott le.

Itt is meglepetésben részesültek az idősek, ugyanis egy rögtönzött kórus énekelt először katonadalokat, majd utána régi slágerek hangzottak el: *Szeressük egymást gyerekek* és *Nem csak a húszéveseké a világ*.

A katonadaloknál még csak néhányan, ám a második részben a

táncdalok éneklésében sokan besegítettünk. A gitárkíséretet Pálincás Gyula lelkipásztor adta. Jómagam is hozzájárultam a műsorhoz *Papp Lajos: Az én miatyáinkom* és *Árvai Attila: Támaszom* című versének az elszavalásával.

Ami ezután következett, az sok jó ember nemes cselekedetét dicséri. Először is Holczman Mihály gondnok úrnak hálásan köszönjük a gulyásleves elkészítését. Továbbá köszönjük a szorgalmas és nagyon ügyes asszonytársainknak a sok-sok különleges és finom süteményt, melyektől csak úgy roskadoztak az asztalok. Végül pedig több és jóféle ital és kávé is került az asztalokra.

Hálás szívvel köszönöm, hogy ünnepeltként részese lehettem a rendezvénynek. Jól esett a figyelmesség mindenkinek.

A fiatalabbaknak pedig csak annyit mondhatok: Tudjátok mi ér többet egy tányér forró levesnél? Egy kedves szó, egy simogatás. Csak annyi, hogy: „*Papa-mama szeretlek! Olyan jó, hogy még itt vagytok velünk!*”

Sztupákné Pásztory Anna

Áhítat az Alapszolgáltatás klubjában

2021. november 10-én az Alapszolgáltatás klubjában szolgált Pálincásné Balogi Beáta lelkipásztor. Nagy örömmel fogadtuk a lelkipásztornőt. Már korábban is üdvözölhattük őt a klubban, így nagyon lelkesek voltunk, hogy ismét megvalósulhatott vele a találkozás.

Először hálaadó imával kezdte az együttlétünket, majd két kedves kis éneket tanultunk tőle. Ezután egy kérdésünk volt hozzá, hogy a Hegyi beszédben elhangzott boldogságmondásokat hogyan kell értelmezni.

Lelket simogatóan beszélt a boldogságról, s bizony valamennyien szeretnénk is azok lenni. Miután mindenkinek más az élete, más kívánsága van, más érzést, dolgot tart fontosnak: valakinek a pénz, valakinek a ruha, ennivaló, autó, ház, föld, stb. Csak amikor mindezt eléri, nem valószínű, hogy boldog lesz azoktól. Jönnek újabb, másfajta kívánságok, s a boldogság kékmadara tovaszáll.

Kevesebb kívánság, több odafigyelés a másikra, akinek talán szüksége van a Te segítségedre. Szerintem ezek az érzések is növelhetik azt a bizonyos boldogság-érzetet.

Majd amikor befejezte Beáta lelkipásztor a mondandóját, ismét elénekeltük az előzetesen megtanult énekeket.

Ezután egy kis szeretet vendéglátás volt a klubban: sós és édes keksz, kávé és üdítő. Kellemesen, jó hangulatban telt el ez a foglalkozás. Köszönjük, hogy ismét együtt lehettünk. Legközelebb három hét múlva találkozunk ismét az alapszolgáltatás klubjában.

Sztupákné Pásztory Anna klub-tag

Jó, ha tudjuk!

Októberben nem tudunk úgy bemenni a nagyvárosok bevásárlóközpontjaiba, hogy ne minden a halloweenről szólna. Az üzletek akciós kínálatában ilyenkor a halloweeni jelmezek, fényfüzerek, töklámpások, csontvázak, pókhálós, szellemes dekorációk játsszák a főszerepet, de a vigyorgó töklámpás alakú sütni való burgonya, száraztészta, gumicukor is megtalálható a kínálatban. Mert ilyenkor, október végén erre (is) van kereslet.

Szerencsére, itt nálunk, még nem nagyon jellemző, hogy az emberek ezzel komolyabban foglalkoznának, de a nagyobb városokban már szinte kultusza van a halloween-partinak, ahol amerikai mintára a gyermekek zombinak, szellemnek, csontváznak öltözve mókáznak halottak napja előestéjén.

Jó, ha tisztában vagyunk azzal, hogy ez az angolszász „cukiság” se nem magyar, se nem keresztyén. Nyugaton nagy divat ez, pedig egyáltalán nem keresztyén szokás. A halloween hagyománya pogány kelta alapokon nyugszik, amelyre ráépült a római hitrendszer halottkultuszának több eleme.

Október 31-e az új év kezdetét jelentette a kelta druidáknak, akik papok, varázslók és jósek voltak. Sokistenhit jellemezte őket, nem az egy, igaz Istenben hittek. Az ő hitük szerint ezen az éjszakán Samhain, a holtak ura előjön, és

összegyűjti a halott lelkeket. A kelták két évszakra osztották fel az évet. A tél Samhainkor, azaz az október 31-ről november 1-re virradó éjszakán kezdődött, és május 1-ig tartott. Úgy hitték, ilyenkor a napisten Samhain a halál és sötétség istenének fogságába kerül, aki október 31-én éjjel összehívja a halottak szellemeit.

A kelta papok ezért ilyenkor a hegytetőn, a szent tölgyfák alatt tüzeket gyújtottak, áldozatokat mutattak be, és a tűz körül táncoltak. November elsején reggel pedig minden családnak parazsat adtak, hogy új tüzeket gyújthassanak, és ezzel a meleggel űzzék el otthonaikból a gonosz szellemeket.

Amikor a kereszténység terjedni kezdett, érdekes módon nem tiltották be ezeket a pogány ünnepeket. A korai keresztények lehetőség szerint igyekeztek ezekhez igazítani az

ókeresztény szokásokat. Így a mindenszentek ünnepét az egykori kelta halottkultusz napjához kapcsolták. Az új keresztény ünnepet 835-ben hivatalosan is elismerte és azóta is november 1-jén tartja az egyház. Később november 2-át is szent nappá, a halottak napjává nyilvánították.

Mindenszentek a katolikus egyházban az összes üdvözült lélek emléknapja, míg a protestantizmus - így mi, reformátusok is - az elhunytakról emlékezik meg ilyenkor. Sok európai országban, így Magyarországon is az emberek ilyenkor általában meglátogatják és rendbe teszik elhunyt hozzátartozóik sírját. Gyertyákat, mécseseket gyújtanak és virágot visznek.

E tradíciók célja eredetileg az volt, hogy a kiszabadult lelkek újra visszatérjenek a maguk sírjába, szívesen maradjanak lakhelyükben és ne kísértsek az élőket. Régen ugyanis a keresztények közül is sokan úgy tartották, hogy a halottak ezen az éjszakán kikelnek a sírból. Szokás volt ezért, hogy ilyenkor nekik is megterítettek, és minden helyiségben lámpát gyújtottak, hogy a hazalátogató lelkek eligazodjanak a házban.

Nagy felelősségünk van abban, hogy gyermekeink elé mit állítunk követendő példaként: a keresztyén hiten alapuló református tradíciót, vagy a nyugatról beáramló, divatos, trendi, de pogány szokásokat. Halloweeni töklámpás faragása helyett neveljük őket imádságra, szeretetre. Beszéljünk nekik a feltámadásba, örök életbe vetett hitünkről, azért, hogy az okkult szokások – talán sokszor öntudatlan - átvétele helyett a maradjon meg a tiszta református keresztyén értékrendünk.

Pálkásné Balogi Beáta ref. lp.

„Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt. Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.”

(1Thessz 4,13-18)

90 éves gyülekezettagjaink köszöntése

Egyházi nyilvántartásunk adatai szerint a mögöttünk lévő időszakban a következő egyháztagjaink töltötték be a 90. életévüket:

Harcza Mária (Szász Károly u. 18.)
június 17-én,

Nagy Balázsné Orbán Ilona (Közbárány u. 7.)
augusztus 8-án,

Bognár Sándorné Gonda Katalin
(Honvéd u. 33/a.) augusztus 10-én,

Tóth János (Kossuth L. u. 41.) október 13-án.

Isten gazdag áldását kérjük a 90. születésnapjukat ünneplő testvéreink életére, szeretteire, egész családjára!

Kívánjuk, hogy Istenünk adjon nekik erőt, egészséget, és még sok szeretetben eltöltött boldog esztendőt családjuk körében!

„Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet.

Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.” (Zsolt 91,14-16)

Vénségetekig ugyanaz
maradok, ősz korotokig én
hordozlak!

Én alkottalak, én
viszlek, én hordozlak,
én mentelek meg.

Ézsaiás 46:4

Múltunk titkai:

Írás Szabadszállás szárazság, áradás, és betegségek miatt megélt nehéz éveiről 1844-ből

1844-ben a református templom tornyának elrepült bádofedelét javítván, a torony új gombjára írást helyeztek el a falu elöljárói azzal a céllal, hogy „az Utókor cselekedeteinket is lássa, és lássa, miképpen gondolkoztunk mi. Mert kell, hogy tudja az Utókor, miképp „az elmúlt idők nem voltak jobbak azoknál, melyekben jelen sorok olvasódnak.”

1. Az 1839/30-ik év, nevezetesen a nagy télről s a nagy telet követő nagy árvízről, az ebben Erzsébet napján leesett 19 hétig tartó hó, a közlekedést csaknem lehetetlenné tette. Maga s barma életét tette kockára ki városából kiindult. Az ezt követett olvadás s természet szerint Duna áradás is oly nagy volt, hogy az úgynevezett Korhánt is még a vidék esmérője is alig gyaníhatta, hol van valóságban. Mindezekhez járult a későbbi nagy szárazság, mely csaknem mindent tönkretett, s az igen gyakori halálozás.

2. Az 1831-ik évre nevezetesen év. Ebben uralkodott, az ország kevés részét kivéve, az úgynevezett „epemirigy“ (kolera morbus). Meglátogatta városunkat is 3-ikán, augusztusban, azon 408 áldozatai között, kiket kedveseik karjai közül erőszakkal elragadtak, kik után annyi könnypatakok áradnak, s kikre való emlékezés ma is fájdalmas érzést költ ezrek keblében, — első volt Ballabás János özvegye Bagjas Katalin. Megszűnt dűlni szeptember 17-én, s az ezen másfél hónap alatt jobb létre szenderültek tetemei a Szőlők melletti úgynevezett cholera temetőben nyugsznak.

3. Az 1832-ik 1833-ik általános marhadögről emlékezetes éveket, a bora tömérekségéről és jóságáról nevezetesen 1834-iket, a szinte [szintén] marhadögről nevezetesen 1835-iket, a különös mostohaságú 1836-ik év váltotta fel. Melyben az április elején kezdődött, s csak augusztus közepén végződött tökéletes szárazság embert és barmot élelem nélkül hagyott. Az áldozó csütörtöki hideg pedig a szőlőhőzi minden reményt elvett, s kényszerítette a kétségbeeséssel küzdő lakosságot, a tél bekövetkezésével távolabbi vidékekre költözni, maga s barma kitarthatása végett.

4. Az 1837-ik szinte marhadögről nevezetesen évet, a töménytelen haváról s rettenetes árvízéről ismeretes 1838-ik év váltotta fel. Ezerek lettek a bőszült elem szerencsétlen martalékai, vagy az erőszakos habok által elragadtatva, vagy az erejük által romba döntött épületek alá temetve. Főszámíthatatlanok a károk, melyek kivált Váctól kezdve, hol a Duna jege megtorlott, a Duna mentében, sőt tőle távolabb eső vidékeken is, az életben maradtakat érték.

Nem felejtjük Pest önnön veszedelmét, nem háztulajdonosai kipótolhatatlan veszteségét, mert házaik utcáról s udvarról ölesnél magasabb jéggel elegyes víztől ostromoltatva, utca számra dültek halomra, s egymást érő ropogásaikkal s zuhogásaikkal rettenetessé tették március elejét. Mindezek azonban tőlünk távol.

Hanem miután március 18-án, esti 7 órakor, egyházunk tornyában is vészjelző harangok kondultak meg, és a rémült nép kiszaladva, a rohanva jövő, jéggel elegyes s hihetetlen mértékben növekedő árvízzel tölt utcákat látta, a szűnni nem akaró jeges harsogást hallotta, és látta, miképpen borítódnak el különböző nagy részei a városnak, mint dülnek halomra az épületek, miképpen temetetik alájuk a sok fáradtság s izzadság gyümölcse, a drága keresmény: jajveszékelések között futkosott, keresve magának, keresve kedves övéinek utat a menekülésre.

Jött a korom sötét éj, havas esővel és a különben is borzasztót, a roskadozó épületek ropogásai s a szabadságért esdeklők kiáltásai, a szabadításra lámpásokkal futkosó lelkesebb emberbarátok fáradság szülte hallható lihegése, az éj sötétébe eltévesztett s vízbe vesztettnek vélt szerelmesek után bocsájtott számtalan jajgatások még borzasztóbbá tévők.

Az ezek általvirrasztóit 18-ik s 19-ik március közt eső éjszakát követő reggel, a templomból, városházától, tisztháztól s más felemelkedettebb helyektől — hová a veszedelem elől vonult —, a Nép övéi felkeresésére, s a vallott kár megtekintésére indult: s a 880 összedült házak s ugyanannyi kamrák kisebb, nagyobb más leomlott s vízbe fekvő épületek között, az összevetőredezés miatt sokan magukénak csak fedelére is alig ismerhetvén, — reményük meghiusultát, egész életükbeli igyekezetük semmisülését siratva, kétségbeesések között bolygottak, keresve segítséget, s házukat megmenteni törekvő, végre a ház fedelére szorult, könnytől s árvíztől egyaránt ázott ruhákban didergő kedves övéiknek. Meg is szabadítottak, egy hajadon leányon, név szerint Kis Szabó Lidián kívül — kit az ár sodort el —, és Peleskei Istvánon s feleségén Gängel Sárán kívül — kik tulajdon házuk romjai alá temették.

Jaj, de hányán voltak még szerencsétlenek, voltak ínséggel küszködők, kik kiszorulva házaikból, megfosztatva vagyonuktól, meg még a reménytől is, hogy a nyomor valaha enyhülni fog, élelem nélkül, egyetlen rajtuk maradt egyszerű ruhájukba, könnytől ázó szemeiket a még bűnös fiai iránt is könyörülő Istenre függesztették, a kezeiket az elébb alamizsnálkodókat, most már alamizsna elvételre nyújtották ki.

És az Isten könyörült, árkaikba vitte a vizeket 9 napi dúlás után, s nyújtott segédelmet; az érzékeny szívek könyörületességre indultak, s kinyúltak a kezek adakozásra, kinyúltak jó tételre, és a nyomor enyhítve lőn.

5. Említem végre az 1844-ik évet, melynek ökölnyi nagyságú jegekből álló záporral gazdag júniusa Pesttől a Sárközig, túl a Dunán pedig K. Szentpéter [?] környékén több ízben mintegy 8, egyéb részeiben is az országnak összesen mintegy 16 határ termését tette tökéletesen semmivé. Mit a jég másfelé megkímélt, azt a június 3-ikai orkán seprerte el.

Bennünket is meglátogatott, s oly erővel jött, hogy az embereket földhöz verte, a learatott és csomókban lévő búzákat s renden lévő szénát megtalálhatatlanul elvitte, a megülepedett boglyákat, kazalokat eldöngötte, nagy részbe el is vitte, a terhes szekereket felforgatta, sok házak fedelét levetette, alig volt pedig néhány, melyet tetemesen meg nem rongált; az erdőbe és szőlőkbe embernyi vastagságú ép fákat vagy gúznak tekert, vagy ketté tört, a fülöpszállási, csak nemrég készült torony fedelét fala egy részével a templom tetejére taszítván, nemcsak fedelét, de bolthajtását is beütötte, szóval, tett pusztítást, milyent csak ellenség követhet el.

Ez jelen helyzetünk és mi nem zúgolódunk, ne zúgolódj hát Utókor, ha az érdemlett látogatások eképpen nehezeden reád, hanem könyörögi velünk: jó Isten, adj tűrő lelket, ha versz is bennünket, zúgolódástól őrizd meg nyelvünket, fordítsd csapásaidat lelkünk javára, ne legyenek szívünk bántódására, téríts meg, áldj meg életünkben, s ha végre meghalunk, vigyél az örök dicsőségre.”

Eddig szól a rézszekevénykébe és a torony gombjába zárt írás.

A tizenharmadik század végén is az elemi csapások sorozata pusztította a falut. 1780-ban akkora ínség sanyargatta a lakosságot, hogy a nyomor enyhítésére a kerületi kapitány teknősbéka-fogást rendelt el.
„ . . . Szabadszállás tartozik 36 pár békákat produkálni, s akik fogják ezeket, mindenkinek egy békáért adjanak bírák uramék azon szegény embernek, párjáért 8-akat, hogy legalább ezzel is a szegény ember kaphasson valamely élelemre valót . . .”

Forrás: www.petofituralakor.hu.

Közreadta: Nt. Ferenczy József ref. lp. Lajosmizse

**„Velünk az Isten!”
(Mt 1,23)**

(Kép: Simon András grafikája)

**„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog... Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”
(Ézsaiás 9,1.5)**

Kálmán Lajos (1921-1999)

100 éve született

Dr. Kálmán Lajos zenepedagógus, népzene kutató

Kálmán Lajos 1921. szeptember 5-én született Szabadszálláson. Édesapja főjegyző, édesanyja tanítónő volt. A szülői ház a kultúra tiszteletére, a hit fontosságára tanította meg és mindeközben megismerte a falusi közösség hagyományait és szokásait, amik későbbi életében meghatározóak voltak.

Középiskolai tanulmányait a debreceni kollégiumban kezdte meg, majd családja fővárosba költözése után Budapesten, a Lónyay utcai református gimnáziumban érettségizett. Egyetemi tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészkarának történelem-, földrajz- és néprajz szakán végezte el. Később a Zeneakadémia orgona és ének szakán is diplomát szerzett. Doktori címét 1965-ben szerezte meg Kecskemét néprajzáról, népzenejéről készített disszertációjával.

Ének- és zenetanárként dolgozott a Kecskeméti Református Tanítónőképző Intézetben és annak jogutódjaiban 1947-től nyugdíjazásáig. Pedagógusi pályáját a Kecskeméti Óvónőképző Főiskolán fejezte be. A pedagógusi hivatás, a magyarság, a népművészet és a zene iránti elkötelezettsége elismeréseként 2000-ben emlékszobát avattak tiszteletére egykori munkahelyén, a főiskola zenei tanszékén.

Első felesége Fábián Flóra tanárnő volt. Két gyermekük született: Flóra és Zsuzsa. Második felesége Kecskeméti Mária, akivel haláláig együtt élt.

A népzenevel már gyermekkorában megismerkedett. A családi hagyomány már gyermekkorában a népzene felé fordította, felfigyelt gyönyörű dalainkra, amelyeknek később gyűjtője lett. Szabadszállási nagyapja, a segédlelkész Kálmán Farkas kéziratos dalgyűjteményt készített, amiből 15-20 lapot megtalált és ez további kutatásra ösztönözte. Vargyas Lajos és Balla Péter hatására kerékpáros gyűjtőútjain összegyűjtötte Kecskemét környéke és a bugaci pásztorvilág több mint 1500 népdalát. Nagy érdeklődéssel fordult a Kiskunságban élő emberek világa, kultúrája, hagyományai felé, fél évszázadon át kutatta, mentette a Duna-Tisza közti magyarság, a Kunság dallamait, szövegeit, szokásait. A megyeszékhely környékén kezdett gyűjteni, kerékpárral járta a vidéket, „kerékpáros népdalgyűjtőnek” is nevezték. 1999-ben jelent meg a „Kecskemét környéki népdalkincs kistükre” című népdalgyűjteménye, mely népzene kutatói munkásságának összessége.

Az ő nevéhez fűződik az 1967-ben első alkalommal megrendezett és még napjainkban is élő Kecskeméti Népzenei Találkozók sorozatának elindítása neves írók, költők, zeneszerzők részvételével. A tanítás mellett folyamatosan publikált, gyűjtött és folytatta aktív tevékenységét a Református Egyháznál is. Szenvedélye az orgonálás volt, a kilencvenes években behatóan foglalkozott egyházzenevel.

Munkásságát több díjjal is elismerték a Bács-Kiskun Megyei Művészeti Díjtól kezdve a Kecskemét város díszpolgári címén át a halála évében megkapott Életfa Díjig.

„Kálmán Lajos tanár úr legendává vált már életében... mindig a nép- és nemzet-nevelők belső elhivatottságával élt, sőt inkább lobogott: fáklyaként... Karnagy, zeneszerző és orgonista létét ugyanúgy élte, mint ahogy a folklór, az egyházi zene és a pedagógia ügyeit szolgálta: hittel, tudással és mindenekfelett lánglelkű profétikus személyiséggel. Senki nem vonhatta ki magát a hatása alól” – írta róla egykori kollégája, Smuta Attila.

Húsz éve, hogy Szabadszálláson, a József Attila Községi Házban minden év novemberében népzenei találkozót rendeznek a környékbéli népdalkörök részvételével Dr. Kálmán Lajos munkásságának emlékére. Sajnos az elmúlt két évben a járványhelyzet miatt ezek a találkozók elmaradtak.

Elismerései: 1973: Bács-Kiskun Megyei Művészeti Díj, 1975: Kodály-emlékérem, 1987: Munka Érdemrend Arany Fokozata, 1993: Kecskemét Város Díszpolgára cím, 1999: Életfa Díj.

Szabadszálláson a hetvenes évek elejétől működött népdalkör. Akkor Dr. Kálmán Lajos volt a vezetője, aki Kecskemétről járt ki rendszeresen próbákat tartani. A Kiskun Népdalkört Kovács Imréné Margit néni 1978-óta vezeti, azóta is töretlen lelkesedéssel és szorgalommal.

Dr. Kálmán Lajos halálának 22. évfordulója előtt egy nappal, november 6-án a város vezetésének részéről Darabos József polgármester, illetve a Kiskun Népdalkör tagjai koszorúztak Dr. Kálmán Lajos szülőházánál lévő emléktáblánál. A népdalkör a koszorúzást követően elénekelte Kálmán tanár úr kedvenc dalát, az *Utca, utca, de bánatos utca* kezdetű népdalt is.

Emléktábla Kálmán Lajos szülőházának falán

Karácsonyi ima

Kedves Atyánk!

Most mindnyájan azokért imádkozunk, akik emberileg magányosak lesznek karácsony szentestéjén, és ha valamikor fájdalmas a magány, akkor ezen az estén kétszeresen vagy tízszeresen is az. Érettük imádkozunk, hogy ha magányosak is, ne legyenek egyedül, akkor se, ha csak egy szál gyertya lobog előttük. Az az egy szál gyertya jelentsen Téged, világ Világossága, Aki fénynek, vigasztalásnak, békességnek és erőnek jöttél közénk.

Most azokért imádkozunk, akiknek kétszeresen fáj a karácsony, mert valahol szétszóródva a világban még egy fenyőgallyat sem találnak, mert talán ott nincs is, talán csak egy borókaág, talán valami trópusi növénynek leszakított levele, de ők arra gondolnak, hogy itthon karácsony van. Talán gyermekünk, unokánk, bátyánk, szülőnk. Uram, add, hogy karácsony történéjek szívükben, légy jó békességben velük, a mi szétszórtjainkkal, ezzel a szétszórt és szétdobált néppel.

Túrmezei Erzsébet:

Karácsony előtt

Legyünk egy kicsit csendben!
Födje mély csend a szívüket:
mert a sötét, elgyötört földre
karácsony közeleg.

Jó, ha most lelkünk messze hagyja
a hajsza, lárma mind.
Ne siessünk hangos utakra!
Karácsony lesz megint.

Kezem a jászol előtt szépen
imára kulcsolom.
Nyomorúságom, szegénységem
mind elpanaszolom.

Szívem kitárom: Kérlek, add meg,
ami nincs nekem!
Csodáddal, csodálatos Gyermekek,
takard be életem!

Hadd legyen szívünk boldog csöndje
imádatokkal tele!
Újra leszáll a sötét földre
karácsony éjjele.

Uram, azokért
könnyörgünk most,

akik először töltik özvegyen ezt a karácsonyt. Múlt karácsonykor a párjuk még ott ült mellettük, és most azért lesz könnyes a szemük, hogy az a csók, amit azon a karácsonyon adtak, nem volt elég meleg. Uram, tanítgass bennünket, hogy még élünk, meleg szóval szóljunk. Uram, bocsásd meg nekünk, hogy sokszor úgy megyünk el, hogy elfelejtettük megmondani a másoknak: jó volt, kedves volt, szeretettük.

Uram, köszönjük gyermekeinket, akkor is, ha ők nem köszönnek meg bennünket. És köszönik a gyermekek a szülőket, még akkor is, ha sokszor már nyugősek, öregek, morgolódnak, kesergők, már kiesnek ebből a világból, mert idegenek. Kérünk, adj türelmet gyermekeinknek, hogy tudjanak hordozni bennünket öregecskén, sokszor érthetetlenül, más világból itt maradtnak.

Uram, hadd történjen karácsony, hogy férj a feleséget, feleség a férjet, gyermek a szülőt, szülő a gyermeket ne csak egy napig szeresse, hanem akkor különösképpen és jobban! Hogy Te ott lehess, aki a testet öltött Szeretetet vagy.

És most azokért imádkozunk, akik már Nálad vannak. Tudjuk, hogy nem kell értük imádkoznunk, de nekünk jólesik rájuk gondolni, jólesik úgy gondolni rájuk, mint akik Nálad vannak, Benned vannak és Általad élnek. Nem tűzünk le kis gyertyákat a sírjukra, de most gondolatban megáldjuk az emléküket.

És most egyenként, és magam is Uram, arra kérlek, hogy ne mi legyünk, akik elrontjuk a karácsonyestét rosszkedvvel, mogorvasággal, idegességgel, kapkodással, morgolódással.

Kérünk Urunk, hogy történjen bennünk és általunk, kis családjainkban és ebben a nagy családban karácsony a Te Szent Igéd, Szentlelked által, a Te szent asztalod felett. Ámen.

(Gyököcssy Endre)

**„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről,
a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás,
sem fénynek és árnyéknak váltakozása.
Az ő akarata szült minket az igazság igéje által,
hogy mintegy első zsengeje legyünk teremtményeinek.” (Jak 1,17-18)**

100 éves a Magyar Vöröskereszt

Az 1859-ben vívott solferinói csata sebesültjeinek és családjaiknak megsegítésére egy módos ember a vagyonának egy részét felajánlotta. A segítségnyújtásban egyre több követője akadt, így megalakult a nemzetközi Vöröskereszt.

Magyarországon is éltek abban a korban is segítőkész, jószándékú emberek, akik szívügyüknek tekintették a rászorulókat megsegítését. Hazánkban 1921-ben alakult meg a Magyar Vöröskereszt. Ma már széles körű tevékenységet folytatnak a VK-ben leginkább önkéntesként dolgozó emberek. Szerveznek véradásokat, részt vesznek katasztrófa-helyzetekben, adományt gyűjtenek rászoruló családoknak, elsősegélynyújtó és csecsemőgondozó tanfolyamokat szerveznek. Eltűnt személyek keresésében is részt vesznek. Dolgoznak önkéntesek a hajléktalanszállókon, ételt osztanak, házi gondozásban is tevékenykednek. A jogosítványt szerző fiatalok elsősegélynyújtó vizsgáztatását is ők végzik.

Fogyatékkal élő gyermekek nyári táborozását 40 év óta minden évben megszervezi a Bács-Kiskun megyei VK, ahol 80 sérült gyerek üdül 30 önkéntes gondozóval az ország szebbnél szebb helyein. Cégek, vállalatok és magánszemélyek adományaiból tudjuk megvalósítani a sérült gyerekek álmát. Jó néhány gyermeknek ez az életében az első, de sokszor az egyetlen nyaralása. Széles körű tagsággal rendelkezik a VK.

Szabadszálláson jelenleg 84 tagdíjat fizető tagunk van. Idén 3 gyermekünk üdülhetett 8 napig Balatonfenyvesen. Helyben is évente négy alkalommal van véradás. Alkalmanként van lehetőség élelmiszer-csomagok és ruhaadományok szétosztására.

Szép és összetett munka. Buzdítom a fiatalokat, minél többen vegyenek részt mások megsegítésében véradással, segítő munkával. A hálás mosoly, a köszönöm, a néhány kedves szó nagyon szívmengető tud lenni.

Janovicsné Paál Ilona presbiter

Böjte Csaba karácsonyi gondolatai

„Van azonban a gyermekekről és a karácsonyról egy másik történetem is, amit szeretnék elmondani, ebben felszentelt papként szerepelek. Volt nálunk a gyermekotthonban egy családból három gyerek, akiknek a szülei nagyon egyszerűek voltak a maguk szellemi és fizikai mivoltában. Elzüllötteknek nem lehet őket nevezni, inkább csak olyan téblábolóknak. A gyermekek mondták, hogy olyan jó lenne, ha karácsonykor hazamehetnének. Akiknek lehetett, mi mindig is megengedtük, hogy elmenjenek ilyenkor a nagyszülőkhöz, a rokonokhoz, barátokhoz.

December 24-e volt, csak az esti szentmise volt előttük, s mivel vajdahunyadiak voltak, gondoltam, én is meglátogatom az ottani idős ferences atyát, ameddig a gyerekek a szüleiknél vannak. El is vittem őket a szülőkhöz, nagy volt az öröm, én meg elmentem kávézni egyet a szerzetestársammal. Amikor aztán visszamentem, megdöbbenem láttam, hogy a szülők igazából egy kommunizmus alatt épült betongarázsban laknak, amin csak egy kis földem van, alatta meg a szerelögödör. Egy gyertya pislákol, és fűtés sem volt, de nem volt nagy-nagy hideg, mert a kicsi zárt teret hamar beleheltük. A telefonom fényében láttam a mennyezetre cseppekben kicsapódó párát, az ajtónál állt a bácsi, tördelte a kalapját, mint aki nagyon szégyelli magát, de nem volt részeg.

Míg mi elbeszélgettünk, az anyuka bent ült, a három gyerek az ölében, átölelték a nyakát. Néztam ezt a végtelen semmit, se karácsonyfa, se sütemény, az ünnepnek semmi nyoma. Közben meg az egyik gyerek, aki másodikos lehetett, ragyogó szemmel megszólalt: „Csaba testvér, mi nem ünnepelhetnénk itthon anyukáékkal?” Az édesanya a két ölelő karját tudta adni a gyermekeinek, közben nálunk a gyermekotthonban kölyökpezsgő, vacsora, kalács, mindenféle sütemény, jókedvű társaság várta őket, a három gyerek mégis a vér szerinti családjával való együttlétet választotta.

Akkor gondoltam, ezt jó lenne elmondani mindenkinek, mert nagyon sokszor azt hisszük, hogy egy-egy talicska limlommal boldogabbá tudjuk tenni egymást. Pedig igazából egymásra van szükségünk.

Ezt most a Covid-osztályos betegágyamban is nagyon átéltem Budapesten: nem valami kell, hanem valaki. Elsősorban a teremtő Istennel és utána a testvéreimmel, a családommal, a szeretteimmel, a rokonaimmal való személyes kapcsolat. A betegágyamon is akkora öröm volt nekem, ha valakivel tudtam telefonon egy pár szót váltani.

Át kellene gondolni ezzel a koronavírussal terhelt időben, meg amúgy is, hogy igazából bármit csinálunk, azt a rozsdá megeszi, az idő szétrágja. Egyedül a szeretteimnek, a barátaimnak a halhatatlan lelke fog velem szembejönni az utolsó ítéletkor.

Nem mondom, hogy ruha, ház, bútor nem kell, de ez mind csomagolópapír. Fontos, de nem ez a lényeg, hanem az, aki benne van: te, a testvéred, a férjed, felséged.”

Közreadta: Török László Dafti

Aszódi Mária: Csokorba kötött emlékek

Az Alföldnek csodás, napsütötte táján
csillog a napfény a buckák homokján.

Aki ma Fülöpháza utcáit járja,
nem biztos, hogy túl sokat tud róla.

Büszkék lehetünk rá, hogy szüleink itt éltek,
és örökök hagytak ránk sok-sok szép emléket.
Példás szülők voltak, csak a jóra tanítottak,
életünk során ezek nagyon hasznosak voltak.

Üssük fel hát csendeszen az emlékek könyvét,
ne szégyelljük szemünk előtörő könnyét.
Mégfakult lapjain ott van egész sorsunk,
minden, amit tettünk, vagy tenni akartunk.
Gyermekkorunk kinek könnyebb volt,
kinek nehezebb, attól függött,
kinek milyen volt a családi helyzete.

Sokunknak messziről kellett járni az iskolába, nem volt Levis-farmer, diplomata táska.

Vászon tarisznyánk volt, benne füzet, cerka, a mi körmünkön még táncolt a nádpálca.

De a betűvetést, olvasást meg kellett tanulni, és a szorzótáblát kívülről, álmunkban is fújni.

Amikor felnőttünk, az életünk akkor is nehéz volt, a szórakozás helyszűke miatt komplikált volt.

Bálba csak neves alkalmakon, nagy ritkán jártunk, locsoló, arató, szüreti és Katalin-bálat csináltunk.

A fiúknak könnyebb volt, ők mehettek, amerre láttak, de a lányok csak édesanyjuk szoknyájára vigyáztak.

Patkaporos bálók elszórtan néha-néha voltak, de oda csak akkor mehettünk el, ha meghívtak.

Megemlíteném a húsvéti esztelen locsolkodásokat, a fiúk vödörrel öntözték lucskosra a lányokat.

Emlékeimből előbujnak még a régi kukorica-fosztások, ha a lány piros kukoricát talált, a fiú csókot rabolt.

Szerettünk volna mi is szüretelni járni, de ott is mi húztuk a rövidebbet: a fiúk meg böngét váltani!

Ezek voltak a szórakozásaink, hisz még nem volt dizsi. Pedig ha lett volna: hej, de tudtuk volna ropni!

Ezek a szórakozások párválasztásra is jók voltak, a leányok és a fiúk lassan összebarátkoztak.

Hosszú udvarlás jött, utána a hosszú jegyesség, „A hozzám vagy hozzád?” - szöveget meg nem ismerték.

Ha lakodalom volt a családban, a rokonság összejött. Nálunk mindenkit egy láthatatlan szál összekötött.

Csodálatos érzés volt e nagy család tagjának lenni. Az unokatestvérség úgy nőtt fel, mintha egy lett volna mindenki.

Mi a hosszú téli estéken sem tudtunk soha unatkozni, fészből rögtönzött muzsikára tanultunk táncolni.

De ahogy az életben szokott, egyszer mindennek vége szakad, volt ki férjhez ment, megnősült, vagy választott más utat.

Szétrepült a család, kiürültek a megrakott fészkek. Volt, ki messzebb repült, ott rakott új fészket.

Hazalátogattunk mi, de már csak vendégek voltunk, a kedves fészkek melegére hiába vágyódtunk.

Édesanyánk elének rakta kedvenc ételeinket, hullottak a tyúkok,

de beszélgetéseinkből a régi meghitt melegség hiányzott.

Eljárt felettünk az idő, a hajunk is őszül már, eszünkbe jut néha még az a régi, csintalan nyár.

Sok-sok csínytevéseinket, amiket elköveltünk, titkaink közé raknám, hadd maradjon meg nekünk.

Ebbe beletartoznak a gyermek- és felnőttkori csínyek, ha visszagondolunk, ezek a legcsodálatosabb emlékek.

Gyökerestől megváltozott viszont most az életünk, amióta fiatal szívvel nyugdíjasok lettünk.

Az első napokban nem tudtunk magunkkal mit kezdeni, családukat segítve megtanultunk bébizitterkedni.

Unokáink szeme ragyogása kárpótol mindenért, a szeretet, amit tőlük kapunk, minden kincsnél többet ér.

Szomorú a szívem, nem szeretnék senkit elszomorítani, de az emlékekből ezt a részt nem szabad kihagyni.

Huszonöt unokatestvérből már csak tizenhat él, kilencnek a gyertyáját elfújta a kegyetlen szél.

Napjaink betegsége nem kímélte őket sem, reájuk gondolva szomorúság tölti el a szívünket.

Nekik már nem fáj semmi, utuk véget ért, de kedves arcuk szívünkben mindörökké él.

Türelmeteket megköszönve befejezném szómat, összezsukom csendben az emlék naplóm.

Utunk göröngyös volt, de mi végig jártuk, ne ítéljen el senki, ha néha hibáztunk!

(Szomor Lászlóné Aszódi Mária verse)

„Az én templomom” rajzpályázat

A Szabadszállási Református Egyházközség rajzpályázatot hirdetett gyermekek részére, melynek címe: „Az én templomom”. A lelkes, rajzolni kedvelő gyermekektől a vártnál is több, összesen 90 különleges alkotás érkezett. Legtöbbször a színes ceruzát választották rajzeszközü, de voltak olyanok is, akik ceruzával grafikát készítettek, vagy vízfestékekkel jelenítették meg templomunkat. Minden gyermek keze munkája dicséretet érdemel és köszönet illeti az alkotókat.

A beküldött gyönyörű rajzok közül egy hattagú zsűri próbálta kiválasztani és értékelni a legszebb, legkifejezőbb munkákat. Hosszas gondolkodás és válogatás után a következő eredmény született hat külön korosztályra bontva:

- Óvoda:** 1. helyezett: *Horváth-Nagy Katinka* (nagy csoport).
- I. osztály:** 1. helyezett: *Tóth Dávid*, különdíj: *Bóni Melissza*.
- II. osztály:** 1. helyezett: *Bajusz Bella*, különdíj: *Süveges Olívia*.
- III. osztály:** 1. helyezett: *Kis Benett László*, különdíj: *Hatos Dóra*.
- IV. osztály:** 1. helyezett: *Szabó Máté Imre*, különdíj: *Gombos Zsófia*.
- V-VI. osztály:** 1. helyezett: *Pálincás Katinka* (6. o.), különdíj: *Györfi Dorka*.
- VII-VIII. osztály:** 1. helyezett: *Pálincás Emma* (7. o.), különdíj: *Pécsi Petra Barbara* (7. o.).
- Középiskola:** 1. helyezett: *Sipos Péter* (9. o.).

Az eredményhirdetésre és a jutalmak átadására a templomban, advent első vasárnapján az istentisztelet keretében került sor. Valamennyi alkotás kiállításra került a templomban elhelyezett paravánokon, illetve digitális formában megtekinthető a gyülekezet Facebook-oldalán.

Köszönjük szépen a szemet gyönyörködtető alkotásokat és lelkes munkákat!

Szűcsné Kovács Zita, a zsűri elnöke

Sipos Péter 9. osztályos tanuló alkotása

Horváth-Nagy Katinka nagy csoportos óvodás rajza

Csiha Kálmán: Szeressétek a templomot (részlet)

*Tudom, sok a gond és a baj,
és sokszor nagyon sok a bánat.
Mégis, mégis szeressétek,
szeressétek e drága házat:
szeressétek a templomot.*

*Sok értéktelen limlomot
elrabolt tőlünk ez az élet.
De légy áldott, hogy meghagyott
mi Istenünk, örökre Téged,
és meghagyta a templomot.*

*Szeressétek a templomot,
hol Ige szól és száll az ének,
s azoknak, kik el nem jöttek
mondjátok el: kik hisznek, élnek,
s Istenben bíznak szüntelen.*

Gyermekoldal

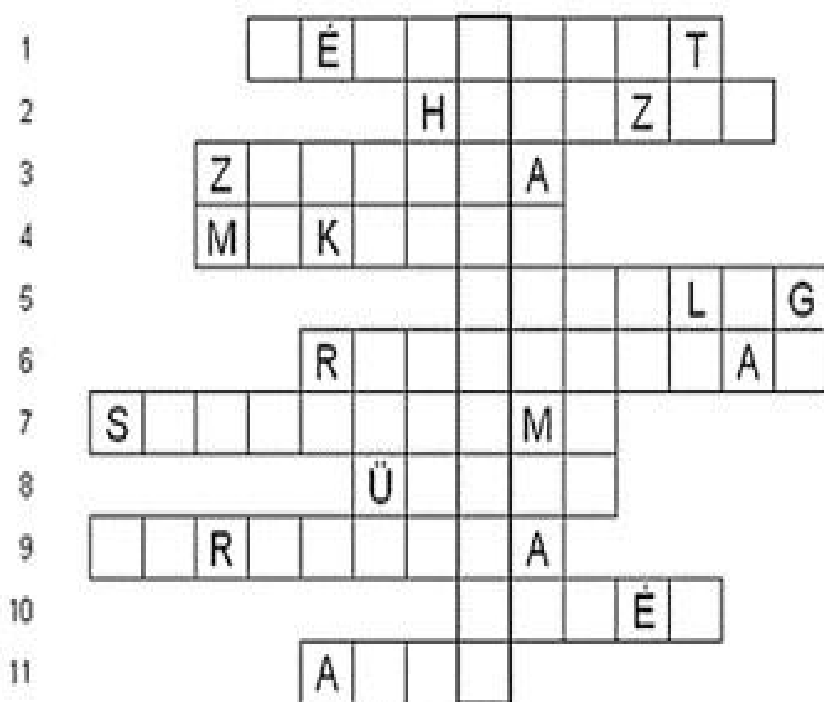
Hol született Jézus? Megtudhatod, ha összekötöd a számokhoz tartozó pontokat 1-től 99-ig.

Ha van kedved, színezd ki a rajzot!

Fejtsd meg a keresztrejtvényt!

Megfejtés: a karácsony egyik szimbóluma, ez alá kerülnek az ajándékok

1. Megvéd a hidegtől, ha felvesszük.
2. Hóesés más szóval.
3. Apró fagyos jégkristályok.
4. A Télapó másik neve.
5. Az égbolton és a karácsonyfán is látni ilyen.
6. Ilyen állat húzza a Mikulás szánját.
7. Magaslat, amiről le lehet csúszni szánkóval, ha havas a táj.
8. A karácsony is ez.
9. Téli sporteszköz, jégpályán használják.
10. Karácsonyi, téli fűszer.
11. Kerek formájú, általában piros vagy zöld színű gyümölcs.

Megfejtés: _____

Az oldalt összeállította: Szűcsné Kovács Zita

Ünnepi istentiszteletek rendje

2021. dec. 18. szombat	17.30	IV. adventi gyertyagyújtás (Nagyvendéglő előtti tér)
2021. dec. 19. vasárnap	9.30	Advent IV. vasárnapi istentisztelet (gyül.-i terem)
	15.00	Adventi zenés áhítat (gyül.-i terem)
2021. dec. 23. csütörtök	18.00	Bűnbánati istentisztelet (gyül.-i terem)
2021. dec. 24. péntek	9.30	Angyalváró istentisztelet (templom)
2021. dec. 25. szombat	9.30	Karácsony I. napja Úrvacsorás ünnepi istentisztelet (templom)
	14.00	Ünnepi it. Balázspusztán
2021. dec. 26. vasárnap	9.30	Karácsony II. napja Úrvacsorás ünnepzáró istentisztelet (templom)
2021. dec. 31. péntek	15.00	Óévi istentisztelet (gyül.-i terem)
	23.30	Óévbúcsúztató éneklés (a templom előtt)
2022. jan. 1. szombat	9.30	Újévi istentisztelet (gyül.-i terem)
2022. jan. 2. vasárnap	9.30	Vasárnapi istentisztelet (gyül.-i terem)

*„Szállj, szállj magasra szíveink reménye, vezess el minket Jézusunk elébe.
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával, szent biztatással!”*

Anyakönyvi hírek

2021. október 22-től lapzártánkig, 2021. december 5-ig.

A keresztség sákramentumában részesült:

2021. október 17-én:

Kovács Kálmán – Kovács Kálmás és Kovácsné Farkas Edit gyermeke.

2021. október 31-én:

Sarkadi Levente – Sarkadi József és Sarkadi Tímea gyermeke.

Tóth-Kövi Máté, Tóth-Kövi Botond, Tóth-Kövi Áron, Tóth-Kövi Lilla –
Tóth-Kövi Ádám és Tóth-Kövi Csilla gyermekei.

2021. november 7-én:

Kis Ádám – Kis Károly és Kisné Vörös Erika gyermeke.

2021. november 14-én:

Bányai Bendegúz – Bányai János Levente és Bányai-Holl Tünde gyermeke.

2021. december 1-jén:

Báródi Erika – felnőttkeresztség.

Megáldottuk:

2021. november 14-én

Bányai János Levente és **Bányai-Holl Tünde** házasságát.

2021. december 1-jén **Tiborfi József** és **Báródi Erika** házasságát.

*„Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és
mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket.” (1 Thessz 3,12-13)*

Utolsó földi útjára kísértük:

2021. november 4-én **Kiss Ábelt** (84).

2021. november 5-én **Kozma Gáborné Újszászi Eszter Máriát** (75).

2021. november 10-én **Pap Imréné Varga Zsófiát** (85).

2021. november 27-én **Sipos Mihályné Szappanos Lídiát** (89).

*„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden
vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is
megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással,
amellyel az Isten vigasztal minket” (2Kor 1,3-4)*

Üzenet

A Szabadszállási Református
Egyházközség közös kiadványa
belső használatra

Felelős szerkesztő:

**Pálinkásné Balogi Beáta,
Pálinkás Gyula.**

6080 Szabadszállás, Kálvin tér 13.
Tel.: 06-30/010-8213

E-mail:

szabadszallas@reformatus.hu

Weboldal:

www.szabadszallasireformatus.hu

A Szabadszállási Református
Egyházközség
bankszámlaszáma:
11732356-20020062

Munkatársunk volt:

**Aszódi Mária,
Fábián Krisztián,
Nt. Ferenczy József,
Hajdú István,
Holczmann Mihály,
Janovicsné Paál Ilona,
Kovács Gyula,
Kovács Zoltánné,
Süveges-Holczmann Andrea,
Sztupákné Pásztory Anna,
Szűcsné Kovács Zita,
Török László Dafti,
Törökné Novadovszky Nelli.**

A kiadvány ingyenes,
kiadásának költségeire
adományokat elfogadunk.

A szám megjelenésének
sokszorosítási költségeit tíz
testvérünk támogatta név nélkül
összesen 55.500.- forinttal
Isten dicsőségére.

Az adományokat
Isten áldásának
kérésével köszönjük!

Megjelenik 500 példányban.
Sokszorosítva a Mátyus Bt.
dabasi nyomdaüzemében.

A következő szám várható
megjelenési ideje:

2022 húsvétja.

Áldás, békesség!